

Pirineus

DIGITAL

Pirineus Digital, 23/08/23

On no ha arribat mai ningú!

No m'estranya que alguns llocs protegits, com el Parc Natural del Cadí-Moixeró, hagin arribat a un acord amb algunes plataformes digitals per protegir certs indrets de l'accés humà

Enric Quílez

ENRIC QUÍLEZ CASTRO.- Llegeixo en premsa que les administracions que vetllen pel medi ambient a Catalunya estan força preocupades pel fet que cada cop hi ha més vies d'escalada incontrolades per les roques de tot el territori i que això posa en perill la flora i la fauna protegides. Un cas molt simple és el de determinades aus que solen viure a prop de l'home, però que no volen tenir contacte amb ell. Arriba un escalador, posa una via d'escalada i allà queda. A partir de llavors, via lliure per tothom que la vulgui aprofitar. Mentrestant, molt a prop seu, hi ha un niu amb les cries de les aus que resten abandonades i moren perquè els pares no les alimentaran, perquè han detectat presència humana a prop seu.

El mateix passa amb la flora. Algunes espècies només es troben en rocalles, precisament perquè són llocs on tenen menys predadors i són inaccessibles. Però l'home s'ho ha fet venir bé per "anar valentament on mai no ha arribat mai ningú" (si és que queda cap racó de món on tal cosa sigui possible).

Hauríem d'afegir, encara, una altra amenaça, a part de la geològica (fer malbé estructures geològiques interessants): la patrimonial humana. Tenim el cas de les pintures de l'abric de l'Inglà, que estan protegides i que són molt importants des d'un punt de vista patrimonial. Doncs es troben al bell mig d'una via d'escalada. Qualsevol dia d'aquests, per desconeixement o per mala bava, acabaran destrossades o malmeses. Ningú no les vigila i no s'han posat restriccions.

L'home (i la dona) han arribat a l'alta muntanya i als llocs més inaccessibles del planeta per quedar-s'hi. De fet, és un al·licient, ja que tothom vol presumir a les xarxes socials d'anar a llocs poc freqüentats. Naturalment, quan es fa publicitat de l'indret, passa de poc freqüentat a massificat en poc temps.

L'home (i la dona) han arribat a l'alta muntanya i als llocs més inaccessibles del planeta per quedar-s'hi. De fet, és un al·licient, ja que tothom vol presumir a les xarxes socials d'anar a llocs poc freqüentats

Tal és el cas dels típics articles i vídeos que surten als mitjans de comunicació els estius, del tipus: "Un indret meravellós que no coneix ningú", "Una cala paradisiàca", "Deu cascades espectaculars per gaudir-ne". En fi, en un parell de setmanes, aquests llocs "paradisiacs" semblen les Rambles de Barcelona.

I és clar, quan després cal restringir l'accés o fer pagar el pàrquing, tot són escarafalls i invocacions al suposat dret de "la natura és de tothom". Per sort, no és així, o no quedaria ni un arbre, ni un llargardaix, ni un estany al planeta: tot ens ho hauríem cruspit.

Els llocs que de bell antuvi eren poc accessibles, ara estan catalogats, fotografiats i les seves coordenades disponibles per qualsevol navegador o mòbil dels que portem a la butxaca. No m'estranya que alguns llocs protegits, com el Parc Natural del Cadí-Moixeró hagin arribat a un acord amb algunes plataformes digitals per protegir certs indrets de l'accés humà.

Així i tot, llegeixo també en premsa que un guarda d'un espai protegit ha estat agredit per uns "turistes" perquè els havia impedit el pas o bé perquè els havia dit que no es podien banyar en un estany d'alta muntanya o pescar-hi. O que a Lles de Cerdanya, una colla de buggies van trencar la barrera d'accés i se la van saltar a la brava. Per sort els van enxampar i multar.

Hi ha massa gent al medi natural. Això és un fet. Ara, hem de decidir què fem: si en nom del progrés econòmic d'uns quants ens ho carreguem tot i li lleguem un desert als nostres fills o bé protegim certes zones de debò, no només amb un cartell, i posem una mica d'ordre en aquest espoli incontrolat i massiu del medi natural.